

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie **A. K.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 kwietnia 2021 r.

wniosku obrońcy skazanego

o wznowienie postępowania karnego

zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 21 maja 2013 r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w P.

z dnia 7 lutego 2013 r., sygn. akt XVI K (...),

postanowił:

1. oddalić wniosek;

2. obciążyć skazanego A.K. kosztami postępowania o wznowienie postępowania, w tym jego wydatkami w kwocie 20 (dwudziestu) złotych.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 7 lutego 2013 r., sygn. akt XVI K (...), A. K. uznany został za winnego popełnienia: zbrodni określonej w art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to skazany na karę dożywotniego pozbawienia wolności (pkt 1 wyroku) oraz występku określonego w art. 263 § 2 k.k. i za to

skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności (pkt 2 wyroku). Sąd pierwszej instancji wymierzył oskarżonemu karę łączną dożywotniego pozbawienia wolności (pkt 3 wyroku), z zaliczeniem na poczet tej kary okresu tymczasowego aresztowania (pkt 4 wyroku), orzekł wobec niego środek karny w postaci pozbawienia praw publicznych na okres 10 lat (pkt 5 wyroku) oraz nawiązki na rzecz H.K. i Ł. K. w kwotach po 125.000 zł, a na rzecz Ł. O. w kwocie 40.000 zł (pkt 6 wyroku).

Po rozpoznaniu wniesionej przez obrońcę oskarżonego apelacji, Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 21 maja 2013 r., sygn. akt II AKa (...), zmienił zaskarżony wyrok poprzez: poprawienie opisu przypisanych A.K. czynów z pkt 1 i 2 wyroku sądu *meriti* i złagodzenie kary wymierzonej za czyn z pkt 2 tego wyroku do roku pozbawienia wolności (pkt I lit. a i b wyroku sądu *ad quem*), uchylenie pkt 3 wyroku dotyczącego kary łącznej (pkt I lit. c wyroku) i orzeczenie nowej kary łącznej dożywotniego pozbawienia wolności (pkt I lit. d wyroku), a w pozostałym zakresie wyrok Sądu pierwszej instancji utrzymał w mocy (pkt II wyroku).

Postanowieniem z dnia 7 stycznia 2014 r., V KK 304/13, Sąd Najwyższy oddalił kasację obrońcy skazanego w niniejszej sprawie jako oczywiście bezzasadną.

W dniu 8 stycznia 2021 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy skazanego A.K. o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 21 maja 2013 r., sygn. akt II AKa (...), ze względu na ujawnienie nowych faktów i dowodów, a więc w oparciu o przesłankę z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. Według autorki wniosku tymi nowymi faktami są: leczenie psychiatryczne pokrzywdzonej w tym związane m.in. z próbami samobójczymi, trwający proces rozwodowy oraz wynikające z powyższego problemy psychiczne D. K., będącej Dorosłym Dzieckiem Alkoholika, znalezienie w szpitalu przy pokrzywdzonej zapalniczki, niezabezpieczonej przez policję oraz nieuwzględnienie, że pokrzywdzona w czasie gdy była jeszcze przytomna nie wskazała na A.K. jako sprawcę podpalenia, błędy postępowania przygotowawczego, które przeniknęły do postępowania jurysdykcyjnego i doprowadziły do nieprawidłowych ustaleń faktycznych, w tym w szczególności związane z identyfikacją samochodu skazanego oraz jego usytuowaniem *tempore criminis*, oparcie się na fałszywych zeznaniach świadków w tym J. M., H. K. i W. O.,

błędna ocena opinii biegłych dotyczących odczytów z monitoringu w odniesieniu do pojazdu jaki w tym czasie znajdował się w posiadaniu A. K., niezwyfikowanie faktu zagubienia kluczy przez syna skazanego Ł. K., przyjęcie przez sądy za motywację działania skazanego kwestii rozliczeń majątkowych związanych z rozwodem, a wreszcie niesprawdzenie przez Sąd bilingów połączeń i sms-ów z trzech telefonów pokrzywdzonej.

W konkluzji obrońca wniosła, po wznowieniu postępowania, o uchylenie wyroków sądów obu instancji i uniewinnienie A.K. od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie obu wyroków i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w (...)

W pisemnym stanowisku prokurator Prokuratury Krajowej wniosła o oddalenie wniosku obrońcy skazanego A. K.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek złożony w tej sprawie na uwzględnienie nie zasługuje.

Należy w tym miejscu przypomnieć, że podstawa do wznowienia postępowania z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. - określana jako *propter nova* - aktualizuje się dopiero wówczas, gdy zgłaszane we wniosku o wznowienie nowe fakty lub dowody w wysokim stopniu uprawdopodobniają wadliwość wydanego orzeczenia i w takim samym stopniu wskazują, że po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie zasadniczo odmienne od orzeczenia poprzedniego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2018, V KO 6/18).

Zgodzić należy się z prokurator Prokuratury Krajowej, że wniesiony w tej sprawie kolejny wniosek o wznowienie postępowania nie spełnia wskazanych wyżej przesłanek warunkujących jego skuteczność.

Już tylko pobieżna analiza jego treści nie pozostawia wątpliwości, że stanowi on w zasadzie powtórzony *in extenso* wniosek złożony w dniu 19 stycznia 2015 r. przez poprzednią obrońcę skazanego, który oddalony został postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2015 r., V KO 9/15. W tym stanie rzeczy oczywistym jest, że wniosek obecny, gdyby nie został w tym wypadku sporządzony i podpisany przez radcę prawnego, skutkować musiałby zastosowaniem art. 545 § 3 k.p.k., a więc uznaniem go za oczywiście bezzasadny.

Jak słusznie zauważył to Sąd Najwyższy w powołanym wyżej orzeczeniu, postępowanie wznowieniowe nie może polegać na kontroli dotychczas przeprowadzonego postępowania, gdyż nie ma ono charakteru odwoławczego – trzecioinstancyjnego. Kwestie prawidłowości prowadzenia procesu mogłyby stać się przedmiotem rozważań sądu wznowieniowego wyłącznie w wypadku ujawnienia się okoliczności wskazujących na zaistnienie bezwzględnych powodów odwoławczych, wystąpienia takowych jednak obrona tak w poprzednim wniosku, jak i w obecnym nie sygnalizowała i nie sygnalizuje.

Powtórzyć należy również, w ślad za cytowanym postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2015., że wskazywane we wcześniejszym wniosku obrońcy skazanego A.K. o wznowienie, a powielone również we wniosku obecnym, fakty i okoliczności albo nie mają charakteru nowości, albo też pozostają bez znaczenia dla rozstrzygnięcia co do odpowiedzialności karnej wyżej wymienionego za przypisaną mu zbrodnię zabójstwa żony. Wpisują się one w dotychczasową linię obrony skazanego jakoby pokrzywdzona popełniła samobójstwo, lub też jej podpalenia dokonała inna osoba, która to linia obrony została skutecznie odrzucona przez orzekające w toku merytorycznego procesu sądy.

Sąd Najwyższy w tym składzie w całej rozciągłości podziela argumentację zawartą zarówno w powoływanym wyżej postanowieniu, jak i w orzeczeniach zapadłych w kolejnym postępowaniu o wznowienie postępowania toczącym się pod sygn. V KO 79/17 (wydane na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. postanowienie z dnia 21 listopada 2017 r. oraz utrzymujące to orzeczenie w mocy postanowienie z dnia 20 lutego 2018 r.) i nie znajduje powodów, aby w tym miejscu wywody tam zawarte powtarzać.

W związku z tym, jedynie gwoli uzupełnienia, wspomnieć należy, że charakteru nowości w niniejszej sprawie nie ma podnoszona obecnie po raz kolejny (podobnie uczyniono we wniosku z dnia 14 stycznia 2015 r.) kwestia bilingów z trzech telefonów pokrzywdzonej. Okoliczność powyższa, w kontekście trybu życia pokrzywdzonej, była przedmiotem rozważań orzekających w tej sprawie sądów, jak również Sądu Najwyższego w postanowieniu z dnia 7 stycznia 2014 r., V KK 304/13, o oddaleniu jako oczywiście bezzasadnej kasacji obrońcy skazanego, a

więc również w zakresie zarzutu z pkt. 3 tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia wprost odnoszącego się do problematyki przedmiotowych bilingów.

Podzielić należy wreszcie stanowisko prokuratora Prokuratury Krajowej co do oceny tej części wniosku, w którym podważa się wiarygodność niektórych świadków, zarzucając im składanie fałszywych zeznań. Niewątpliwie, pomimo niewyartykułowania tego w *petitum* wniosku, lecz *de facto* jako odwołanie się do przesłanki *propter falsa*, należy odczytywać tę część jego uzasadnienia, w którym wskazuje się na składanie nieprawdziwych depozycji przez świadków J. M., H. K. i W.O. Słusznie prokurator zauważa, że oparcie wniosku na podstawie wznowieniowej z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. wymaga, aby czyn, o którym mowa w tym przepisie został ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3-11 k.p.k. lub art. 22 k.p.k. (art. 541 § 1 k.p.k.). Co więcej, to wnioskodawcę obciąża obowiązek wskazania takiego wyroku skazującego lub orzeczenia (art. 541 § 2 k.p.k.). Niniejszy wniosek takiego wskazania nie zawiera.

Podsumowując, stwierdzić należy, że poddany obecnej analizie wniosek o wznowienie postępowania, będący w rzeczywistość powtórzeniem wniosku z 2015 r., rozpoznanego i w efekcie oddalonego przez Sąd Najwyższy, nie zawiera jakiegokolwiek argumentacji wskazującej na pojawienie się w sprawie nowych faktów lub dowodów.

Brak przesłanek uprawniających do wznowienia postępowania określonych w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., a także w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz nieujawnienie się okoliczności obligujących do wznowienia postępowania z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.) implikował rozstrzygnięciem jak w pkt. 1 części dyspozytywnej postanowienia. Skutkowało to również – art. 639 k.p.k. – obciążeniem skazanego kosztami postępowania o wznowienie postępowania (pkt 2 postanowienia).